

KAMIOŮ•KEM V AMERICE - 17

Sobota, 04 leden 2014

Z Kalifornie bych mĚ›l mít nejvíc vzpomínek, protoŤ›e jsem tam Ť›il. Moc jsem tam ale díky jeŤ›dĚ›ní nepobyl. To jen mĚ›j p tam byl, odtamtud jsem vyjíŤ›dĚ›l a tam se vracel. Z Kalifornie byl i Gary a tady je povídání o právĚ› o nĚ›m, protoŤ›e na nĚ›j vzpomínám rád.

Poté, co jsem nechal jeŤ›dĚ›ní s benzínem, zaĚ›al jsem zase jezdit pĚ›es Ameriku. Ne uŤ› se zeleninou, ale u podniků Topdraw, tahali jsme trajlery pro jinou, sesterskou firmu, Clipper Express. MĚ›li terminály po celé Americe a vĚ›tinou jsme se nákladu rukama ani nedotkli. PĚ›evzali jsme zapeĚ›etĚ›ný trajler, ten zas nĚ›kde odpojili, vzali jiný a jeli jinam. MĚ›li jsme svá stálá místa, kam jsme se vraceli naprosto pravidelnĚ›. Asi jsem na nĚ› pĚ›mí nástupu nĚ›jak zapĚ›sobil, protoŤ›e mne, s osmimĚ›síĚ›ní praxí, udĚ›lali trenérem úplnĚ› nových Ť›idiĚ›, lidí, co právĚ› vyŤ›li ze Ť›koly. Jezdili jsme ve dvojicích, vĚ›dycky jsem tĚ›m, co jezdili ve dvou, závidĚ›l. Cesta je kratŤ›í, stĚ›ídají se pravidelnĚ›, Ť›ádné lhaní do log book, Ť›ádné riskování pokut. To je vŤ›echno pravda. Ale vyspat se ve traku zmítajícím se na amerických silnicích, to není jen tak a jaké to je, jsem netuŤ›il, dokud jsem to nezkusil. Pravda, kdysi, s Frantou, jsem za jízdy spal, ale to jsem nemĚ›l zodpĚ›dnost za toho za volantem. Ť›íkával jsem, Ť›e Ť›lovĚ›k se vyspí z bezvĚ›domí do ospalosti, ale dál to nejde. StĚ›ídali jsme se po pĚ›ti hodinách za volantem a nikdy jsem nepochopil lidi, kteĚ› se stĚ›ídali po deseti hodinách. Copak nĚ›kdo mĚ›Ť›e vydrĚ›et spát deset hodin? ZvláŤ› za tĚ›chle okolností? Ale jsou tací, to vím.

Gary nebyl Ť›ádný mladík, pĚ›iŤ›el k truckingu jako já, omylem. ZavĚ›li mu podnik a v malém mĚ›steĚ›ku kus na sever od Los Angeles prostĚ› nebyla práce. KdyŤ› mĚ›l jet se mnou poprvé, jeho první otázka byla: „JseŤ›; Ť›enatej? MáŤ›; dĚ›ti?“ KdyŤ› jsem pĚ›isvĚ›dĚ›il na oboje, prohlásil, Ť›e tedy se mnou mĚ›Ť›e jet, protoŤ›e dám pozor, abych se vrátil. Ť›;lo nám to spolu výbornĚ›, uĚ›il se dobĚ›, ale: KdyŤ› jsme se poprvé spolu blížili k New Yorku, a zrovna Ť›ídil on, poruĚ›il jsem mu zastavit pĚ›ed mĚ›stem, zrovna tak, jako kdysi Franta mnĚ›. Tak jako já byl i on naŤ›tvaný, vlastnĚ› víc, protoŤ›e on se mnou pĚ›estal mluvit úplnĚ›. Sedl si na sedaĚ›ku vedle mne, tvĚ›il ze nasup rozhodnutý komentovat situaci machrovskými poznámkami.

ZaĚ›al na mostĚ› George Washingtona, pĚ›esnĚ› na hranici New Jersey a New Yorku. Pak vede dálnice do tunelu, j vlastnĚ› jakoby sklepy domĚ›. Strop je rovný, jen o nĚ›kolik centimetrĚ› vyŤ›;Ť›; nĚ›Ť› trajler. PĚ›ed námi jel prázdný trak, a jak skákal bez zĚ›ravé silnici, naráŤ›el do stropu a Ť› jiskry litaly, a Gary se bál. SedĚ›l na sedaĚ›ce jak KĚ›emílek, drĚ›el se obĚ›ma rukama, aby aspoĚ› on neskákal, a hlavnĚ› mlĚ›el. Dokonce by se dalo Ť›íct, Ť› mlĚ›ení bylo slyŤ›;et.

Jízda po dálnici mĚ›stem New York je nĚ›co opravdu speciálního. Je tam provoz, nepĚ›etrĚ›itĚ› Ť›ry aut a nákladĚ›ákĚ›. ZmĚ›nit pruh je zdánlivĚ› nemoŤ›né, ta jednoduší masa vozidel se Ť›ítí vpĚ›ed bez ohledu na nĚ›jakou povolen rychlost. KdyŤ› ale potĚ›ebujete zmĚ›nit pruh, staĚ›í dát smĚ›rovku a skoro okamŤ›itĚ› se vedle vás udĚ›lá mezera. To obdivuhodné, jak oni tam sledují provoz kolem sebe, vĚ›c takĚ›ka nevídaná, tady na západĚ›. Projeli jsme mĚ›stem, já zase zastavil a Gary ze sebe vypravil nĚ›co na zpĚ›sob, jako Ť›e by to taky dokázal, kdyby musel. SamozĚ›jmĚ› by to dokázal, ale proč? Je lepŤ›;í to aspoĚ› napoprvé jen vidĚ›t, tak jako to kdysi Franta ukázal mnĚ› a já pak zase dalŤ›;ím.

Dál uŤ› jel zase Gary, dojeli jsme do Bostonu, vymĚ›nili náŤ›; trajler za jiný, který jel zpĚ›ky do Los Angeles a vyrazili. Jel zase, nebo snad jeŤ›; Gary. Myslel jsem, Ť›e tentokrát New York projede, aby mi ukázal. Mýlil jsem se. Na posledním odpoĚ›ivadle pĚ›ed mĚ›stem zastavil, které je to poslední, si zĚ›jmĚ› okoukl cestou do Bostonu, vylezl vĚ›e dál nejede. HuĚ›el jsem do nĚ›j jako cikán do hodin, ale on Ť›e ne, a basta. Projel jsem to já, samozĚ›jmĚ›, nemohli jsme tam zĚ›stat navĚ›ky. ZapĚ›isahal se, Ť›e ale pĚ›iŤ› uŤ› pojedě...

S ním jsem měl v úbec stí na události. Snad nejstrašnější nás potkala v Texasu. Byl konec zimy, přišlo si to nepamatuju. Jeli jsme na západ, takovou trochu "netradiční" cestou. Interstate 40 do Little Rock v Arkansasu, odtamtud jsme se stáli lehce na jih po Interstate 20 do Dallasu. Na hranicích Texasu s Arkansasem je z písní Greenhorn známá Texarkana. To jméno mi vždycky vonělo romantikou a dálkami, jak mi nikdy nedošlo, že je to složenina z Texasu a Arkansasu. Možná proto, že jsem ani nevěděl, kde to je.

Jeli jsme tedy a strašně lilo. To ani nebyl déšť, to prostě padala z nebe voda. Jel jsem já a mezi druhou a třetí ráno jsme se s Garym vystřídali. Vždycky jsem svým ákám říkal, že se nemají na cestě flákat, ale zase lepeší dojet pozdě než nikdy. Byl jsem v posteli asi hodinu, když mne vzbudilo, že trak stojí. Je to divné, ale ono opravdu vzbudilo, když se to přestalo zmítat. Zeptal jsem se co se děje a Gary mi řekl, že je moc ospalý a jestli máš si "to" vezmu a jedu dál. Nevzal jsem si "to" a oba jsme usnuli spánkem spravedlivých.

Když jsme se dopoledne probudili, nepráelo. Vylezl jsem z traku na vyřání a co do mne přímě prašně; byl mráz a vítr. Takový vítr, že máte pocit, jak fouká přímě skrz vás, jen skrz kosti to nejde a ty strašně zebou. Skočil jsem zpátky do traku, Gary taky, že pojedem dál. Odbrazil jsem - a nic. Brzdové elisti přimrzlé k bubnám, a to tak dkladně, že to motor neutřhl. Popadli jsem rádio a zavolali jiného řidiče jedoucího naším směrem, aby Garyho vzal na truckstop o pár mil dál a Gary ať se bez mechanika ani nevrací. Dneska už vím, že to chtělo kladivo, vlezť pod trak a trailer a úderý do brzdových elistí uvolnit led. Tenkrát jsem to nevěděl a kupodivu to nevěděl ani mechanik, který přijel s Garym. Mechanik vlezť do traku, dal tam rychlost, začloulal s tím, co ruplo a zpod traku se vykutálel kardan. Našť se to nezlomilo tak beznadějně jako na mé první cestě do New Yorku, praskla jen vyměnitelná část kloubu. Po opravě jsme se stavili na snídání a já se pamatuju, jak nám bylo divné, kolik je tam v tu denní dobu lidí. Po několika mílích směrem na západ jsme to pochopili.

Takové náledí jsem v životě neviděl. Na silnici byla zrcadlově hladká, jeden a půl centimetru silná vrstva ledu. Zpomaleli jsme a ploužili se dál.

Přijel nás trak, řidič nasadil řetězy. V přístupu zatáče jsme přijeli my jeho... Jak chtěl zatočit, neposlechla, jel dál rovně a spadl úmákem do příkopu. Viděl jsem osobní auto, jak pomalu sklouzlo bokem ze silnice, když řidič zastavil na krajnici. Jediné, co se dalo dělat, bylo jet po té bouli uprostřed, jak je silnice vyklenutá, a udržet rovnováhu. Viděl jsem v jakémsi městečku cestou dleť bruslit na ulicích. My jeli dál, Texas byl známý tím, že tam silnice ani nesypali, ani sněh neodhrnovali. Když se něco takového stalo, zavřeli dálnice a čekalo se a to zase roztaje. Chtěli jsme se odtamtud dostat dleť než to zavřou. Po cestě jsme my frajeři zajeli na truckstop, vlastně to nebyla ani tak frajeř jako hlad. Jak jsem slezl ze řidičského kabiny a šlápl na zem rozjely se mi nohy a nebyť řidičského, kterého jsem dráždil, válel bych se tam jako mrcha. V Dallasu jsme vjeli do městského "provozu", jestli se tak dá říci té pomalosti a je doufali že se nic nestane. Přijel nás chlapík v červeném BMW a jak se chtěl začít dostal smyk a točil se přímě námi. My to sledovali s vytěšenými očima, bylo nám jasné že přímě pokusu o zabrzdění truck naopak zrychlil. Našť si to zřejmě uviděl i ten řidič, proto že náhle auto vyrazilo a bylo pryč. Co na tom že šlápl a zastavilo v příkopě, cokoli bylo lepeší než srážka s námi. Projeli jsme bez nehody Dallasem, hned za led skončil. Těch 195 mil jsem jel dvanáct hodin. Byli jsme prostě blázni, jaké aby pohledal. MICHAL